

като си мислѣхъ какъ тия звѣрчета ще живѣятъ заедно. Като си отидохъ у дома, азъ внимателно ги извадихъ отъ торбата, затворихъ ги при вчерашната земеройка и чакахъ да видя, какво ще стане по-натѣкъ. Тѣ се скриха подъ памука и стояха нѣколко минути тихо, но скоро едното, а следъ това и другото звѣрче се притекоха къмъ мишката, която имъ подхвърлихъ.

И тритѣ ядѣха дружно, приятелски. Само че по-нѣкога моята първа, старата земеройка, щомъ забелѣза, че едната или другата отъ новитѣ ѝ приятелки, почваха да ѝ се качватъ по главата, заставаха ги жално да църтятъ.

Подиръ два-три часа като забелѣзахъ, че църтенето става отъ болка остро и се очеква нѣщо лошо, веднага се затекохъ при сандѣчето. Но бѣше късно вече; моята малка земеройка лежеше съ пробитъ черепъ. Хвана ме мжка.

Съвсѣмъ не очаквахъ това, което видѣхъ. Защото храна имаше, колкото щешъ. Обаче и следъ това азъ не отдѣлихъ останалитѣ звѣрчета. Рѣшихъ да почакамъ и имъ хвърлихъ още по-вкусна храна. Но жестоко се измамихъ. Въ сѣщия день намѣрихъ и втората земеройка мъртва.

Печална история!

Когато сетне внимателно разгледахъ умрѣлитѣ земеройки, забелѣзахъ, че тѣ сж отъ съвсѣмъ другъ видъ, но малко се отличаватъ отъ моята първа земеройка.

И коремчето имъ е тъмнокестеняво (у нея е свѣтло-сиво), и преднитѣ имъ жбчета иматъ тъмни връхчета (у другата сж съвсемъ бѣли), — тогава чакъ разбрахъ, каква голѣма е враждата между разнитѣ видове. Ето защо, когато въ сѣщия капанъ